

ἦρθε

με

υφάκι ο μικρός, πήρε τα λεφτά που «του ανήκουν» (άκου θράσος το παλιόπαιδο) και την έκανε από το σπίτι του γέρου. Μόλις τα έφαγε όλα και έμεινε ταπί, μπροστά στο αδιέξοδο, πήρε την απόφαση να γυρίσει. Κι Εσύ εκεί, να τον περιμένεις. Γιατί; Τη ζωή του ήθελε να κάνει. Ας τα λουστεί τώρα. Άσε που αυτό που έκανες ήταν αντιπαιδαγωγικό. Τον κακομαθαίνεις. Κι αν κάνει σε λίγο τα ίδια; Δίκιο είχε ο μεγάλος σου γιος και θύμωσε. Δεν είναι σωστό. Να έρχεται πίσω ο μικρός και να τα συγχωρείς όλα και να τον κάνεις πάλι γιο σου!! Ε, αυτό πάει πολύ.....

Αλλά, πιο πολύ ήθελα, Θεέ μου, να σε ρωτήσω το εξής: Εκεί όπως τον έβλεπες να έρχεται δεν σου βγήκε μια δικαίωση, ένας θυμός; Δεν σου πέρασε από το μυαλό το «έρχεσαι, ε.... τώρα θα δεις, αχάριστε»; Δεν σου ήρθε να του τα πεις ένα χεράκι; Την ώρα που τον αγκάλιαζες, δεν σου βγήκε να τον στήσεις απέναντι και να του πεις με οργή, ως πατέρας θιγμένος και ζημιωμένος, «εμείς οι δυο πρέπει να πούμε δυο κουβεντούλες»;

Εμένα δεν με βλέπεις κάτω από το σταυρό Σου; Μαζί με άλλους Χριστιανούς να περιμένουμε δικαίωση από το θάνατο αυτού του καθάρματος; Καλά τώρα.... Σοβαρά μιλάς; Επειδή σου είπε ένα «μνήσθητι», του λες με σιγουριά «από σήμερα είσαι μαζί μου στον Παράδεισο»; Έτσι τον φαντάζεσαι, Θεέ μου, τον Παράδεισο; Ξέρεις τι έχει κανείς αυτός ο ελεεινός σε εμάς; Ξέρεις για τις κλοπές, τους φόνους, τις αδικίες του; Δεν βλέπεις τα χριστιανικά μας μάτια που βράζουν για εκδίκηση;

Άλλωστε, αυτός πεθαίνει πλέον. Πες του «θα ήθελα να κάνω κάτι για σένα, αλλά δεν έχουμε χρόνο να μου αποδείξεις ότι σωφρονίστηκες». Πες του μια παρηγοριά, μια ευχή. Μίλα του λογικά. Ε, όχι και «από σήμερα είσαι μαζί μου....». Τι σημαίνει ότι είδες τη μετάνοια στην καρδιά του; Δεν καταλαβαίνεις ότι σε εκμεταλλεύεται κι αυτός, όπως και ο μικρότερος γιος;

Συγχωρείς, συγχωρείς, συγχωρείς, αγαπάς, αγαπάς, αγαπάς.... Πού θα πάει αυτή η ιστορία; Δεν βλέπεις εμάς που συνεχίζουμε το έργο σου; Δεν καταλαβαίνεις, Θεέ μου, ότι και η αγάπη πρέπει να έχει όρια;

Υ.Γ.: Ευχαριστώ τους μαθητές μου που καθημερινά μου δίνουν αφορμές γι' αυτό το κείμενο. Τους εύχομαι να εγκαταλείψουν τα λογικά επιχειρήματα για έναν θεό της θρησκείας και να αγαπήσουν τρελά το Χριστό, που είναι ο Θεός της αγάπης. Ένα Θεό που υπερβαίνει τα δικά μας μέτρα και σταθμά, ένα Θεό που αρνείται να υπακούσει σε μια συμφεροντολογική και γι' αυτό κουτσή αγάπη, ένα Θεό που δεν εγκλωβίζεται σε θρησκευτικά κλισέ, ένα Θεό που μας "αδικεί" για να μας ΑΓΑΠΑΕΙ.....

Παναγιώτης Ασημακόπουλος
Δρ. Θεολογίας - Καθηγητής

Πηγή: theologosnaf.blogspot.gr